שעל ידי שאילתו הוזקק

דבשבת בפ"ר עקיבא

מוקדם. היינו דוקח היכח

באבנים ומתו:

. בתרי ענייני אין דנין

והא דפריך בסוף הפרה

עין משפמ נר מצוה לו א מיי׳ פ'ג מסלכות

חמו ומוה כלכה :

סמג פשין לפ פוש"ע הוית סיי תלד סעיף ב:

לה ב מיי סיב מכלכום המן ומנה כלכה ז ה סמג עבין לע טוש"ע אוייה

שיאליו בחלכות הפסח שהיק בותכות השטו קודם לפסח שלשים יום שנאפר ויהי אנשים שנאפר ויהי אנשים בר"ח אתו למדבר סיני כתיב הכא אשר היו ממאים לנפש ביום הזה באו מדבר סיני וכתיב מסח ראשון וסוחיר על התם החדש הזה וגו' מה להלו ר"ח פסח שני רשב"ג אמר שבתות שנאפר לף כלן כלם חדש אלמא פשיטא שבתות שנאפר לף כלן כלם חדש אלמא פשיטא ה' אל ששה דהחדש הזה כאמר לו בר"ח והיינו בשנה כיני בשנה הרייבו שתי במדבר משום דאמר בהקומן רבה(מנחות כפ.) מצרים בחדש הראשת שנתקשה משה רבינו בראיית הלבנה לאשר ויעשו בני ישראל עד שאמר לו הקב"ה כזה ראה וקדש את הפסח בסועדו ונמר כסדבר בסדבר נורה ותי' ר"ת אע"ג שאמר הקב"ה למשה שוה שנא' וידבר ח' אל ברים ירחה דילמה משה לה המר להם לישראל אלא בג' או בד' בירהא במדבר הזה אחד בחדש ומסיק דיליף מדבר ממדבר דבההיא הזה את במדבר האמור בחדש דבאחד לחדש השני אמירת הקב"ה הוה קאי באחד לחדש ואמירת משה הוי בריש ירחא דכתיב ומההיר בפח שני ואמירת משה הוי בריש ירחא דכתיב *כאחד לחדש השני ויתילדו וגו'במדנו שכתות: ואקשו' מעשה דניםן דוח ליח למכתב ור"י מפרש אע"ג דהחדש הזה הוה ברישא למה פתח תחלת בחדש חשני ברים ירחא מיהו דילמא הא דקאמר ולאחר כמה ענינים דברו אל כל עדת ישראל לא הוה בריש ירחא ואם תאמר אמאי לא מוקדם ומאוחר בתורה יליף התם מדבר מבמדבר כי הכח הדני מילי בתרי עניני וי"ל דמדבר מבמדבר לא ילפיגן: פגין האי במדבר מיני וי"ל דמדבר מבמדבר לא ילפיגן: צבל בחד עניינה מהי דמוקדם לחדש השני הבתוב בתחלת המתר שרעא ענין שאו את ראש כל עדת בני ישראל ווה דליכת דרשה וטעם דהת תכן בפ' נגמר במדבר סיני בשנה השנית שהוא בחדש הדין (סנהדרין מה.ושם) דדחיית הנסקל קודם לסקילתו אע"ג דסקילה כתיב תראשת הרחוב אחרי כמה פרשיות והיא ענין ברישא דכתיב כי סקל יסקל או ירה יירה היינו משום דכתיב במקום אחר אן מוקדם ומאוחר בתורה אלא אע'פ שוה סקילה בגמר מיתה דכתיב וסקלתם וה באשירה וכצואה ענין הפסח שתוא בחדש הראשון הוא נאמר תחלה ואחרי נאסר ענין הפקודים אבל בחד ענינא מאי דמוקדם מוקדם ומאי (ב"ק ד'נד: פס)ואימא בהמתך דדברות ראשונות כלל שור וחמור פרט רמאיחר מאוחר דאי לא *בהמתך דדברות האחרונות חזר שהתורה נרושת בהן באות להתחלף כי מה וכלל אע"ג דמרוחקין טובא הייכו שאתה דן אותו בכלל ופרש כנון (ויקרת ה כ)

ומוהיר על פסח שני. אע"ג סימו תלד ספיף ב: לומר להן מ"מ לא היה לריך להאריך אלא אל תעשו פסח ותו לא: ממאי דבריש ירחא קחי . תימה רבינו חננאל

ארם כי יקריב סכם קרבן לה' מן הבחמה כלל כל הבהמה מן הבקר ומן הצאן פרס ואין בכלל אלא מה שנפרם נקר משכחת ליה ניבטלה הא פי' ודעתיה יצאן אין סידי אחרינא מוקדם ומאוחר שמא מן הבקר ומן הצאן תקריבו נאמר תחלה בצואה ואחר כן נאמר מן לר"ת דע"כ הא דאמר לעיל חמן שנמצא חרם מו' שעות ולמעלה אסור היינו מסוף הפרם ואתרבו להי כל שם ופר"ת דמסוף שם קלמר ומייתי מילי לפיכך אפרני באום ה סילו לפינד אסרנו ראיה מחיטי קורדנייתה שהן קשין לעולם בחד ענינא והוה חמן נוקשה שאינו נמי אלא *) מדרבנן: המוקד' סוקדם והמאיח' מאוחר . ואקשי' אי הכי החיישינן כל האי נונא אפי' בתרי עניני נמי משכחת לה דדין כלל ופרם מתהפך לפרם משש שעות ולמעלה "וניבטליה בארבע וניבטליה בחמש כיון דלאו לפרם וכלל כאשר ככר אמרנו בחד ענינא הניהא לר' ופרם 553 המרוחקין זה סוה אין דנין איתו בכלל ופרם כגון (שמות כא כה)כויה תחת כויה כלל אפילו כויה שאין בה חבירה בא חבורה תחת חבורה

שנאמר ויהי אנשים.והא דאמר בהניזקין (גיפין ד'ם.ושם)שמונה פרשיות נאמרו ביום שהוקם המשכן והיינו בראש טומאת תרומה וקדשים:

שהרי משה רבינו פומד בפסח ראשון. ודורש להן בהלכות פסח השני דהיינו שלשים יום שהוא בארבעה עשר באייר: מה להלן חדש ניסן פרשת שמאים לא כפ"ה דפי פרשת שמאים ויהי אנשים ראש הדש. דכתיב ביה באחד לחדש השני : וניכסוב ברישא פו' . לו ב מיי פיא מכלטת דון הפרשה נאמרה בערב הפסח כדמשמע הכא אלא פרשת טמאים לא אשמעתין פריך אלא אסדר פרשיות קפריך מכדי פרשת פסח, מששר הלגה יב: תורה אור נאמרה תחלה שהרי בחדש הראשון שהרי משה עומר בפסח ראשון ומזהיר על

נאמר כדכתיב בחדש הראשון לאמר הפסח שני שנאבור *ייועשו בני ישראל את מהדנופרשה פקודים נאמרה באייר ומאי צע ויעשו אה הפסח שני שנאכור ייעשו בני שראל אח"ל מעמח הקדמה להחי ברחם הספר הפסח במועדו וכתיב "ויהי אגשים אשר שו ופרסת זו בפרסת בהעלותך: פין מוקדם ומאומר בסורה . לא הקפידה תורה על סדר מוקדם ומאוחר ופרשיות דנאמרו תחלה הקדימו המחוחרות לה : כפרי ענייני . בשתי הפסח שנאמר °החדש הזה לכם ראש שמת פרסיות: נסד פניינם. במקרתות "ב הסדורות בפרשה אחת: דאי לא מימא הכי . דבסדר כתיבתן נאמרו הא דקיימא לן כל כלל ופרט אין בכלל אלא מה שהוא בפרט לפי שבא הפרט ופרט שזהו הכלל היכי סמכיט

עלה דילמא פרט וכלל הוא: נעשה דרבינא מהכא °וידבר י"י אל משה במדברימדניכנו מוסף פו ספרפ . שוא חאמר אין כאן אלא פרט או כיולא בו נביא יועשו בני ישראל את הפסח במועדו הבא ש כדינו נכנין אב לכן הוסיף הכחוב סייעשו כלל אחריו להביא כל דבר ואפילו אינו דומה לפרט: אי הכי . קשיא לך אפילו בחרי ענייני חיקשי לך דהא הבא במדבר סיני וכתיב התם °וידבר ו" שם א כם ניסם . דלה קשיה לך: למפן דאמר כלל ופרם המרוחקין אין דנין כו׳. ופלוגתא היא במנחות בפרק כל המנחות באות מלה (דף נה:) ובבבא קמא בהחובל (דף פה-): סבודק לריך שיבשל . בלבו סמוך לבדיקה מיד ואומר כל חמירא דאיכא בביתא הדין ליבטיל: מאי מעמא. הרי מבער כל הנמלח: וכי סימם כיון דמנטר לפו פנב ביפים . עם שחר ממונו הוח משמרן שכשהוא נועל ביתו לשומרו

סאנים . סוף לקיטת תאנים נמלאים בתאנה תאנים שאינן מתבשלות כל לרכן עולמית: ומשמר שדהו מפני פנבים . ובעל הבית זה משמר שדה זו שלא יכנסו בני אדם לתוכה ואין דעתו מפני התאנים אלא מפני שיש בה ענבים שעדיין לא הגיע עת הבליר או סופי ענבים שלא יתבשלו עולמית ובעל הבית משמר שדהו זו

שהן בחוכה ולא בשבילן אלא מפני מדלעות ומקשאות שבה . קשואין ודלועין שם הפרי עלמו . מקשחות ומדלפות קרי כל האילטת: וסייבין כמעשר . אם ליקטן בעל הבית או

דהפקר פטור מן המעשר: ודעמו לקמן כח פ׳ה פלים . חשובה היא בעיניו וחם עליה לשורפה ומשהה אפילו רגע אחד ונמלא עובר עליה בבל יראה ובבל ימלא אבל משבטלה אינו עובר דלא ונגטלים גם

כתב אלא תשביתו: דלאו ברשוסים ואחיכוניבקליי הוא. אינו שלו: דאמר ר' אלעור הום. הינו שנו דחמר רי מנעור ב' דברים אינן שלו ועשאן הכחוב להיות וכ'א כאילו הן ברשומו . להתחייב

עליהן: כור ברשום הרבים . הפותחו חייב בניזקין ואין הבור שלו אלא של הפקר שהרי ברשות

וניבמליה למה הולרכתו לבסל בלילה ליתקנו

הרבים הוא ואף על פי שכרהו אין רשות הרבים קנויה לו: וניבמליה בארבע. כלומר רבנן לכל אדם שיבטל קודם איסורו: פשע. ישכח ויבא לידי פשיטה שעל ידי מה יוכר אבל טכשיו שטסוק בבדיקתו יוכר: *) [ועי מוס׳ חולין ד׳: ד׳כ מותר מיד וכו׳ דכשות דרכנן וחמן דרכנן דחושטין לקדושין מ"מ מקודשת געורה לא הוא דאם כא אחר וקדשה חוששין

*ברשותו ואלו הן בור ברשות הרבים והמץ

מסורת

השים

היו ממאים לנפש אדם ור' שמעון בן גמליאל אמר לך איידי דאיירי במילי דפסחא מסיק (דף פו: ושס) קאמר *(רבה) דכ"ע(רנה) להו לכל מילי דפסחא מאי מעמא דרשב"ג בר"ח אתו למדבר סיני כתיב הכא שהרי משה עומד בראש החדש ומזהיר על חרשים וכתיב דברו אל כל עדת ישראל לאמר בעשור לחרש הזה ויקחו להם איש שה לבית אבות וגו' ממאי דבריש ירחא קאי דילמא בארבעה בירחא או בחמשה בירחא קאי אלא אמר רבה בר שימי משמיה סיני בשנה השנית בחדש הראשון וכתיב נמי ממאי דבריש ירחא קאי דילמא בארבעה בירחא או בחמשה בירחא קאי אמר רב נחמן בר יצחק אתיא מדבר ממדבר כתיב אל משה במדבר סיני באהל מועד באחד לחדש השני מה להלן בראש חדש אף כאז בראש חדש וניכתוב ברישא דחדש ראשון והדר ניכתוב דחדש שני אמר רב מנשיא בר תחליפא משמיה דרב "זאת אומרת אין מוקדם ומאוחר בתורה אמר רב פפא לא אמרן אלא בתרי ענייני אבל בחד עניינא מאי דמוקדם מוקדם ומאי דמאוחר מאוחר דאי לא תימא הכי כלל ופרם אין בכלל אלא מה שבפרט דילמא פרט וכלל הוא ותו פרם וכלל נעשה כלל מוסף על כמלה משמר כל מה שבתוכו הלכך חשיבי ושימור דלאו אדעתא דידיה הפרם דילמא כלל ופרם הוא אי הכי אפילו הוא מי מחשיב ליה: והפנים סופי [כ"ק פה. בתרי ענייני נמי הניחא למאן דאמר *כלל משום דעשרת הדברות חשיבים שיב<u>טל מאי מעמא אי נימא משום פירורין</u> כחד עניינה דבדיבור אחד נאמרו: בא לא חשיבי וכי תימא כיון דמינטר להו העניינה דבדיבור אחד נאמרו: באגב ביתיה חשיבי והתניא יסופי תאנים הענים להו ודערוד שילויה. פירוש ולה באוב ביתיה חשיבי *והתניא יסופי תאנים בשל מחיליו כמו באל משמר שדהו מפני ענבים סופי ענבים פירורין ועל פ"ה קשה מחי פרוך כי באל משמר שדהו מפני מקשאות ומפני מדלעות ממכחם ליה ניבטלה הח פי ודעסום בומשמר שדהו מפני מקשאות ומפני מדלעות ממכחם ליה ניבטלה הח פי ודעסום משכחת ניה ניבטנה החפ"י ודעתיה בומן שבעל הבית מקפיד עליהן אסורין עילויה שחם עליה לבטלה: במומן שבעל הבית מקפיד עליהן אסורין "בושים שעות ולמעלה. פ"הן ביון משום גול וחייבין במעשר בזמן שאין בעל מתחלת שם ולא נהירא^(ריי)חבית מקפיד עליהן מותרין משום גול ופמורין משום מעשר אמר רבא גזירה שמא ימצא גלוסקא יפה ודעתיה עילויה °וכי משכחת ליה לבמליה ירילמא משכחת ליה לבתר איסורא ולאו ברשותיה קיימא ולא מצי מבטיל דא"ר אלעזר *שני דברים אינן ה ברשותו של אדם ועשאן הכתוב כאילוה

600 גליון

השם במי זפת אומכת איו מוקדם עיין ברש"י בחומש כרחשים ו' ג' י"ח ג'. שמות

לנפלים . שם ומבעלים

כדי. ברי"ף : '01 '73

ופרם המרוחקין זה מזה אין דנין אותו בכלל כדה לג. ו ופרם שפיר אלא למאן דאמר דנין מאי איכא למיטר אפילו למ"ד דנין הני מילי בחד עניינא אבל בתרי ענייני אין דנין: אמר רב יהודה אמר רב "הבודק צריך

נתכן לחחר: ופשורין מן המעשר.

זמן איסורא הוא ולאו זמן ביעורא הוא דילמא פשע ולא מבמל ליה

לקידושי שניכן וע"ע תוספות קדושין נה . ד"ה אלתא]

בא חבור הנחת הבודה ופרם שהכויה יש בה חבורה והם כלל ופרם